

עתיקות

בתנת העבר

ממש בשם שרומא יכולה להתפאר בקטי קומכות שלה ומצריים במנהרות הקברים של עמק-המלכים, כן יכולה ישראל להתייאר פאר בעיר-הקברים העתיקה, אשר בשטח בית-שערים, בצפון-הארץ.

עתיקות בית שערים נודעו רק לאורך שנת 1926, כאשר התישבו במקום איש השומר, אלכסנדר זייד, ובני משפחתו. הי תגליות הראשונות — שפע של מטבעות עתיקות — לא חוללו כל התרגשות. אולם באחד מימי-האביב נתקלה מחרשתו של זייד בלוח-שישי. הלוח הורם ומתחתיו נתגלה

המנהרה האחרונה שנוקתה לאהובת טיטוס, עיר קברות

פתחה של מערת-קברים — הראשונה בשור רח עשרות מערות דומות.

נקודת-מוקד. מערת-הקברים לא נש' ארה התגלית היחידה. ביתו החדש של זייד, בו ישב עד להרצחו בידי אנשי כנופיות ערבים בשנת 1938, נבנה על חורבותיו של בית-כנסת עתיק, הפך לנקודת מוקד להת' עניינותם של איכיאולוגים ישראלים וזרבים. בית שערים היתה לזירת חפירות נרחבות.

השם בית-שערים נזכר פעמים רבות בתלמוד. ידוע כי היא היתה מקום מושבה של ביריניקה, אחותו של המלך אגריפס השני ואהובתו של הקיסר הרומי טיטוס פלאביוס. במאה השנייה לאחר הספירה, בי צקבות כשלוש מרד בריכוכבא, הפכה בית' שערים למקום מושבה של הסנהדרין. מי שערים כי היא היתה גם מקום משכנם הר' קבוצ של מנהיגי היהדות במאה השנייה: רבן שמעון, רבן גמליאל ורבי יהודה הנשיא תוחם-המישנה.

מקום-קבורה מרחבי. באותה תקי-פה, לאחר שנחסמה כל גישה אל קברות הרהיזותים, הפכה בית-שערים למקום קבורה לא רק לנכבדי יהודי הארץ, אלא גם ל' נכבדי כל העדות היהודיות הפזורות במר' חב: עד כה נתגלו קברות רבים של יהודים מתדמור, מצריים ותימן.

על אף אלפי השנים אשר חלפו מאז, נש' תמרו מערות-הקברים של בית-שערים להפ' לזא. המדרגות החצובות בכלע עדיין מר' ליכות אל מעמקי-האדמה, והדלתות עדיין סובבות על ציריהן.

בתקופת מלחמת-העולם השניה נפסקה ע' בודת החפירות. היא חודשה רק בשנת 1953 על ידי החברה הישראלית למחקר, שנת' מכה על-ידי קרן-נורמן. החופרים היו משוכ' נעים כי עברה המזוהר של בית שערים יע' ניק להם מתנות ארכיאולוגיות רבות.

הם לא התאכזבו. לפני שבועות מספר נחנכה בטכס צנוע התגלית החדשה: מע' רת-קברים בסיגנון רומי, המכילה לפי ה' השערה, את קברותיהם של רבן שמעון ורבן גמליאל.

אולם תגלית זו לא היוותה את גולת' הכותרת של החפירות: הארכיאולוגים היו בטוחים כי ויהי רק הראשונה בשורה של תגליות חדשות, רבות-עניין.

(המשך מעמוד 11)

ישראל גם לאחר שאסיים את עבודתי. מכל עיר בה ביקרנו כינסו אנשי כרמל מזרחי את סוחריהיין לשיחה רצינית. הם היו ברנשים רציניים ומעשיים. אולם הם היו מחייכים תמיד, כאשר הייתי פותחת ואומרת: "היינו רוצים להזמין את כול' כם לבוא לישראל. אבל מאחר שאין הדבר אפשרי כרגע, החלטנו להביא פיסה קטנה של ישראל לעירכם!"

גם קבלות-הפנים היוו אמצעי חשוב לעי' דוד המכירה. בוילקסבייר, אחת מערי פני-סילבאניה, פתח צ'ארלו ווייסמן, ידיד גדול של ישראל, את שערי ביתו לפנינו. מש' מר של רוכבי-אופנועים פגש אותי בשדה התעופה וליחני לבית-המלון, שם חיכו לי העתונאים. מאוחר יותר, במסיבה שנערכה בבית חייסמן, קנו היהודים יושבי המקום 370 חתיבות של יין ישראלי, שנערכו ב' 7000 דולר.

לאחר מכן נפגשתי עם מושל-פנסילבא' ניה, ג'והן סידיני פיין. הוא אחר לפגישתי, אולם בראיתו אותי הודף את חייסמן ב' מרפקו ואמר: "אילו ידעתי כי מלכת-היין נראית כך, הייתי מקדים לבוא."

מלכת השמפניה

ציר הקונגרס, פרנקלין ולאנו רוזבלט הבן, היה אישיות אחרת, עימה זכיתי להי' פגש בשעת-הסיוור. הופעתו ארו יחד ב' כנס גדול שנערך בניו-יורק על-ידי הסתדר' דות הציונית באמריקה. "התואר אינו מת' אים לך", לחש לי בנו של הנשיא המנוח, וכאשר תמהתי הסביר בחיוך: "הם היו ציזיקים לקרוא לך מלכת-השמפניה, לא מלכת-היין. בחיזוך ובהופעתך התוססת אין כל דבר, שמוכר יין ישן." מובן מאליו שרתיי נחת מדבריו. האם איני אשה ?

הצעות מושכות

לאורך כל המסע זכיתי לשפע של הזמי' נות והצעות. לעולם לא אשכח את הרחוק יפה-התואר, אשר הזמין אותי לחתונה ב' מלון ג'ורדן אסטוריה "כני לעורר מצב' רוח מתאים." פניו נפלו עד מאד, כאשר סיפרתי לו על גישואי המאשרים.

הצעות רציניות יותר גיעו מהוליבוד. הרשימות בעתונות והופעותי בטלבויה מש' כו את השומת-לבם של ציידיה-כשרונות. הוצע לי מכתב-בד באחד האולפנים הגדיר' לים. כן הוצעה לי הופעת-כוכב באחד ממר' עונדי-הלילה הגדולים של לאס-ווגאס. דחי' תי את כל ההצעות, מפני שאני מרגישה כי הקריירה שלי בתיאטרון הקאמרי חשו' בה יותר מכל.

בשבוע שעבר, כאשר עזבתי את אמריקה בדרכי חזרה לישראל, ידעתי ברורות כי עזרתי למפעל גדול: תרמתי את תרומתי הצנועה להבאת ישראל לעצמאות כלכלית. אני משוכנעת גם כי רבים מן האמריקאים שראו את הופעותי יבקרו בארץ בשנים הקרובות.

לא יקשתי רחמים

במשך כל מסעי זכרתי כי אני נציגה בל' תירשמית של ארצי. אבל יחד עם זאת זכרתי כי אני אדם פרטי הגאה בארצי. על כן לא השפתי את עצמי ולא ביקשתי רחמים על "מולדתי הענייה." נסיתי להדגיש רק את הצדדים החיוביים של ישראל, לא את צדדיה השליליים.

ואחרון אחרון — משהו אישי. בשנת 1951, כאשר חזרתי לישראל לאחר שנים של השתלמות באמריקה, באתי במבוכה. ב' אמריקה נראה לי הכל חרוך וחלק, ומובן מאליו שהיה קשה לי להסתגל לתנאי-החיים בארץ.

עתה נראה לי המצב שונה. אמריקה היא ארץ גדולה ועשירה. היא עומדת על בסיס העשייתית אדיר ואיתן. מראה אוצרותיה של אמריקה פקה את עיני לראות גם את אוצרות-ישראל. אוצרותינו הינם עדיין רו' חניים, אולם הם מגוונים את החיים. הוס' כיים אותם ראויים לשמם. אם תעזבו אר' הארץ לזמך-מה, תרגישו ממש כמוני.

הדירה בה מתגוררים אני ובעלי נגי' עתיים טובה בעיני יותר מכל גוף-יהי' חקים והמלונות המפוארים, והמקום אשר תופסת ישראל בלבי גדול מן המקום אשר תופס העולם כולו. כן, טוב לחזור הב' תה. פעם הייתי נבוכה, אבל עכשיו מצאתי את עצמי.

Advertisement for 'הנבל האדום' (The Red Violin) featuring a photograph of a woman and a violin. The text includes the title, a handwritten signature 'מאת סילבי קשר', and several paragraphs of promotional text in Hebrew. The ad is framed with a decorative border of stars.

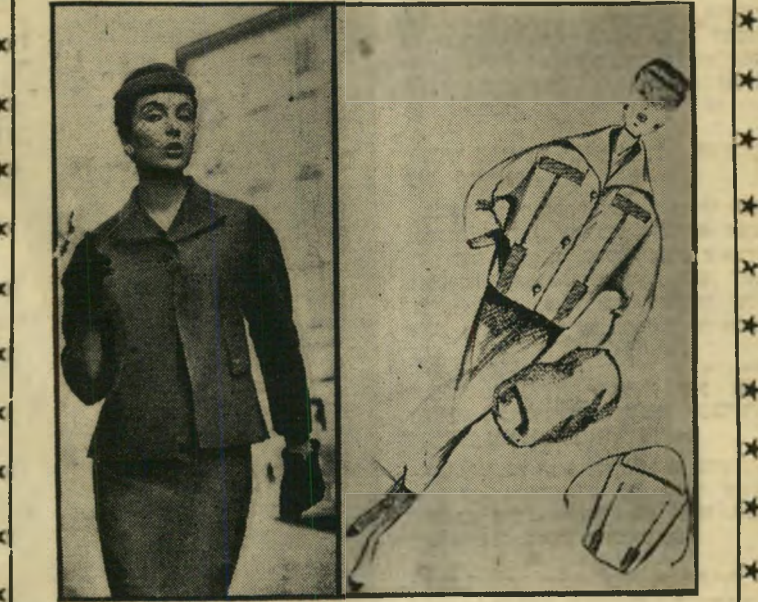
דיור. ריור ואין דיור

"איזה מין צרפתי הוא דיור ?" עדיין לא נולד המכשיר שיסטה את חו' "עוד מעט יקחו מן הנשים גם את זכות הבחירה", אינני בנויה כנער! — אלה היו תגובותיהן של הנשים האמריקאיות על מהפכתו של דיור שהחליט, השנה, להדביק את החזה לגב. לטשטש את הקיים והקימורים הנשיים, וליצור דמות של אשה נערית, דקה וישרה כסרגל.

דיור עצמו טוען שהוא לא מחק את החזה הנשי, כי אם העלה אותו גבוה יותר, הקטין ועיגל אותו. לעומת זאת, כדי להאריך את דמות האשה, האריך צייר האופנה את מתנה כנסטימטרים אחרים, קבע אותו בסביבות אגן-הירכיים.

פרט להשמדת-החזה, לא חולל דיור מהפכה גדולה ביותר בחליפות. למשל, כבר אשתקד היינו רואות מעילים קצרים ישרים על גבי חצאית צרה, או סוודר גדול נופל ברישול על זוג מכנסים ארוכים, כשהוא מטשטש את קווי-המותן.

בישראל, לא ממהרים ביותר להנהיג לגמרי את הקו החדש. בחלונות הראווה, יתנוסס מעיל דיוורי בעל צורת H לאטינית הנראה מאחור כקופסה,

מודל דיור — תרשים ותוצרת של מפעלי ישראלי

ליד מעיל פרינצס מדגיש מותן. או חליפה צרה ונשיית ליד חליפה שמעילה הוא קצר, ישר, צר למטה, כשגבו מתעגל עם הלבישה.

אני מתארת לעצמי כי הסיטום של גינה לולוברגיידה הוא צל של גברת הסרת-קימורים עדייית-פנינים (שלש עד חמש שורות!) של שנות ה-20', החוגרת חגורה על ירכיה, לשם יופי או לשם צחוק.

בקרוב יצטרפו בנייה-מושבים, שעדיין לא ברחו העירה, לחטוף להם נשים כמו אבותיהם בני-בנימי, לפני יותר מאלפיים שנה. הנערות בורחות העירה, רובן נוסעות ללמוד הוראה, גנונות, או פקידות, אינן חוזרות למושב.

חיים חברתיים כמעט ואין במושב כזה. הבחורים עייפים כל השבוע מעבודה קשה, מזדמנים בליל שבת, מדברים על סוסים ופרות. (תי נפשי, זאת סיפר לי במו פיו בן-מושב אחד). אלה הרוצים להתחתן, להקים בית ומשק, אינם מעיזים לחלום שנערה עירונית תבוא למושב לעבוד. ישנם כאלה שמצאו פתרון איריאלי: הם נופעים להררין כמושבי עולים, חוזרים עם נשים, עוזות חדשות, הנרתמות מרד לעבודה. מתערות בחיי המושב. — בכלל, מגלות כעת בנות מושבים וקיבוצים נסיה ורצון לשים לב יותר למראן החיצוני. אנטה ליבוביץ, בעלת הסלון אנטה לתסרוקות ומכוני-היופי, מספרת על בנות קיבוץ הבאות אליה, מתחננות משהו לערוך. אנטה, הנשיית-מאד, מקבלת את פני כילן בחיוך, מכניסה אותן מחוץ לתור לסיפול — — —